

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/68/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213010006
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3213010006.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Rastislava Vranku na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. augusta 2014 prejednal odvolanie obžalovaného

M. O.

nar. XX.XX.XXXX v K. G. K., trvale bytom G. č. XXX, t. č. v mieste bydliska,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1T/13/2013-211 zo dňa 07.03.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Obžalovaný M. O. bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 1T/13/2013-211 zo dňa 03.07.2014 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 03.08.2012 v čase o 10.10 hod. v obci Pravotice smerom do obce Vysočany riadil traktor zn. J., EČ K. XXX Q. obecnej komunikácii, kde pri odbočovaní vľavo nedal prednosť v jazde protiidúcemu motorovému vozidlu zn. U., ktoré riadila Q. R., čím porušil ustanovenie § 19 ods. 4, § 137 ods. 2 písm. c), písm. i) zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, následkom čoho došlo k čelnej zrážke traktora a motorového vozidla, pričom poškodená R. utrpela podvrtnutie krčnej chrbtice s poruchou dynamiky ťažkého stupňa, komplikované poúrazovým bolestivým krčnoramenným syndrómom s nervovým koreňovým dráždením C7 vpravo, pomliaždenie mäkkých pokrývok lebky na čele vľavo bez otrasu mozgu, podvrtnutie s pomliaždením ľavého kolena, na ktoré zranenia bola obmedzená na bežnom spôsobe života v trvaní 4-5 týždňov, mala založený Shautzov golier, bandáž kolena, nemohla vykonávať žiadnu fyzickú námahu, bola obmedzená na pohybe, na domácich prácach, osobnej hygiene, požitie alkoholu u nich zistený nebol.

Bol za to odsúdený podľa § 158 Tr. zák. s prihladnutím na § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov a k trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 2 roky. Poškodenú Q. R., A. poisťovňu a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu súd s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania namietal, že pokiaľ v predchádzajúcom konaní odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo trestné stíhanie voči nemu pre žalovaný skutok zastavené okrem iného aj z dôvodu, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, nemal sa už zaoberať otázkou, či súd prvého stupňa v konaní vec správne právne posúdil. Právny názor krajského súdu totiž následné rozhodnutie súdu prvého stupňa nepochybne

ovplyvnil. V ďalšom sa obžalovaný pridržiava dôvodov uvedených v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 5Tdo 26/2012 zo dňa 30.05.2012 týkajúce sa obdobného prípadu dopravnej nehody. Toto rozhodnutie vychádza z aplikácie čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Pre posúdenie správnosti aplikácie tohto článku je použiteľné najmä rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci U. proti Švajčiarsku. Aj v zmysle tohto rozhodnutia nie je sporné, že pre posúdenie otázky zákazu „ne bis in idem“ nie je rozhodujúca právna kvalifikácia, ale totožnosť skutku. Príslušník PZ svedok C. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že v priestupkovom konaní postihol blokovou pokutou M. O. v súvislosti s dopravnou nehodou, ku ktorej došlo dňa 03.08.2012 v obci Pravotice, za rovnaké konanie, ktoré mu kladie za vinu obžaloba s tým posunom, že nebol postihnutý za ublíženie na zdraví, pretože tento následok ešte nebol známy. Keďže pre posúdenie existencie prekážky „ne bis in idem“ nie je dôležitá totožnosť právnej kvalifikácie, je pre rozhodnutie súdu právne bezvýznamné, či konanie M. O. príslušný policajný orgán správne právne kvalifikoval z hľadiska porušenia ustanovení zákona o cestnej premávke. Vzhľadom na text Dohovoru nie je v danom prípade možnosť stotožňovať kriminálny čin s trestným deliktom, pretože jeden kriminálny čin môže obsahovať aj viac trestných deliktov. V danom prípade by trestný delikt predstavoval jednak porušenie dopravného predpisu zo strany obžalovaného, jednak nebanlivostné ublíženie na zdraví poškodenej. V prípade, že by ublíženie na zdraví malo charakter ťažkej ujmy na zdraví, nebránil by postih za priestupok trestnému postihu, pretože v prípade ťažkej ujmy na zdraví sa nevyžaduje aj porušenie dôležitej povinnosti. To však neplatí v prípade, ak ublíženie na zdraví vyžaduje pre znak skutkovej podstaty prečinu podľa § 158 Tr. zák. aj porušenie dôležitej povinnosti. Keďže porušenie dôležitej povinnosti bolo už vyriešené v priestupkovom konaní uložením sankcie a toto vyriešenie je trestnoprávnej povahy a na posúdenie konania obvineného ako prečinu podľa § 158 Tr. zák. samotná ľahká ujma na zdraví nepostačuje, je daná vo veci prekážka „ne bis in idem“. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a trestné stíhanie voči obžalovanému z dôvodov uvedených v § 281 ods. 1 Tr. por. a v § 9 ods. 1 písm. e, g) Tr. por. zastavil.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní žiadala toto podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Súd prvého stupňa v predmetnej trestnej veci vykonal na hlavnom pojednávaní všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, tieto správne vyhodnotil a na základe takto zistenej dôkaznej situácie aj správne ustálil skutkový stav, tak ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil aj s ďalším postupom súdu prvého stupňa pokiaľ sa týka uznania viny a ukladania trestu obžalovanému. V tomto smere odvolací súd nemohol námietkam obžalovaného, tak ako sú uvedené v jeho odvolaní, prisvedčiť.

Tak predovšetkým krajský súd nepochybil, pokiaľ v predchádzajúcom konaní po zrušení uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým bolo trestné stíhanie voči obžalovanému pre žalovaný skutok zastavené okrem iného aj z dôvodu, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, sa zaoberal aj otázkou právneho posúdenia skutku. Veď práve otázka právneho posúdenia skutku bola predmetom tohto konania na základe sťažnosti prokurátorky, pričom krajský súd v rámci preskúmavania celkového postupu súdu prvého stupňa tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 192 ods. 1 Tr. por., zistil aj procesné pochybenie týkajúce sa zákonného sudcu.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou obžalovaného, že trestné stíhanie voči nemu bolo potrebné podľa § 281 ods. 1 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. e), písm. g) Tr. por. zastaviť s poukazom na okolnosť existencie zásady „ne bis in idem“, teda že skutok, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba, bol už vybavený v blokovom konaní peňažnou pokutou vo výške 50 € za porušenie povinností vodiča podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. O cestnej premávke.

Rozhodné okolnosti zakladajúce neprípustnosť trestného stíhania z tohto dôvodu sú vymedzené v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku, v ústavných predpisoch a v medzinárodných dohovoroch, ktorými je Slovenská republika viazaná. Základnými vnútroštátnymi normami, upravujúcimi neprípustnosť trestného stíhania z tohto dôvodu sú článok 4 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd a ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e) a písm. g) Trestného poriadku. Z noriem obsiahnutých v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná, má kľúčový význam predovšetkým článok 4 ods. 1 Protokolu 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zásada „ne bis in idem“ v zmysle Dohovoru sa vzťahuje na činy patriace podľa slovenského právneho poriadku medzi trestné činy, ako aj na činy, patriace medzi priestupky, a to vo všetkých kombináciách, ktoré medzi nimi prichádzajú do úvahy. V praxi teda môže dôjsť k porušeniu tejto zásady v prípade dvoch po sebe nasledujúcich rozhodnutí pre ten istý čin, kvalifikovaný v oboch prípadoch ako trestný čin, dvoch po sebe nasledujúcich rozhodnutí pre ten istý čin, kvalifikovaný najskôr ako trestný čin a potom ako priestupok, dvoch po sebe nasledujúcich rozhodnutí pre ten istý čin kvalifikovaný najskôr ako priestupok a potom ako trestný čin a dvoch takýchto po sebe nasledujúcich rozhodnutí pre ten istý čin, kvalifikovaný v oboch prípadoch ako priestupok. Zákaz dvojitého stíhania a potrestania vyplývajúci zo zásady „ne bis in idem“ v podobe vymedzenej Dohovorom sa teda uplatní v štyroch typovo odlišných situáciách:

- osobu, ktorej trestné stíhanie pre určitý čin už meritórne skončilo, nie je možné pre ten istý čin znovu trestne stíhať a potrestať, a to bez ohľadu na to, či je v danom čine novo videný rovnaký trestný čin, ako v predchádzajúcom trestnom konaní, alebo iný trestný čin,

- proti osobe, ktorej trestné stíhanie pre určitý čin už meritórne skončilo, nie je možné pre ten istý čin viesť priestupkové konanie a postihnúť ju za taký istý čin znovu a kvalifikovať ho ako priestupok, zatiaľ čo predtým bol takýto čin kvalifikovaný ako trestný čin,

- proti osobe, ktorej priestupkové konanie pred príslušným správnym orgánom pre určitý čin už skončilo meritórnym rozhodnutím, nemožno viesť ďalšie priestupkové konanie pre ten istý čin a znovu ho zaňho postihnúť, aj keď bol tento čin po právnej stránke kvalifikovaný ako iný priestupok, než v prvom prípade,

- osobu, ktorej priestupkové konanie pre určitý čin už meritórne skončilo rozhodnutím príslušného správného orgánu, nie je možné pre tento čin trestne stíhať a odsúdiť, aj keď bol v novom konaní tento čin kvalifikovaný ako trestný čin, zatiaľ čo už v skončenom priestupkovom konaní bol kvalifikovaný ako priestupok.

Toto všetko platí za predpokladu, že prvé právoplatné rozhodnutie o danom čine nebolo zrušené v predpísanom konaní z podnetu mimoriadneho opravného prostriedku. S ohľadom na špecifické poňatie činu podľa Dohovoru, nemožno uvedené princípy aplikovať na všetky činy kvalifikované správnymi orgánmi zmluvných strán tohto dohovoru ako priestupky, ale iba na tie z nich, ktoré majú trestno-právnu povahu.

V neposlednom rade je pre uplatnenie zásady „ne bis in idem“ rozhodujúca otázka totožnosti činu, ktorý je predmetom dvoch konaní a rozhodnutí a vo vzťahu k aplikácii čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru a k uplatneniu zásady „ne bis in idem“ ide o vyriešenie toho, ktoré prvky skutku musia byť totožné, aby bola zachovaná jeho totožnosť.

Skutkom je určitá udalosť, vo vonkajšom svete charakterizovaná určitým konaním a jeho následkom. Pre posúdenie toho, či ide o ten istý skutok je podstatné, že o neho ide nielen pri úplnom súlade v konaní a v následku, ale taktiež v prípade úplnej zhody aspoň v konaní, pri rozdielnom následku, rovnako ako v prípade úplnej zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní. Totožnosť skutku je zachovaná aj pri aspoň čiastočnej zhode v konaní, alebo v následku (alebo v oboch), a to iba pokiaľ je takáto zhoda v podstatných okolnostiach, ktorými sa rozumejú menovite skutkové okolnosti charakterizujúce konanie, alebo následok, z hľadiska právnej kvalifikácie, ktorá prichádza do úvahy. V rovnakom zmysle je používaný aj pojem čin. Totožnosť skutku bude teda zachovaná predovšetkým pri úplnom súlade medzi popisom skutku v obžalobe (rozsudku) a popisom skutku vo výrokovvej časti rozhodnutia o priestupku, pričom nemožno vychádzať len z odôvodnenia príslušných rozhodnutí, ale podstatné je vždy vymedzenie skutku vo výrokovvej časti obžaloby (rozsudku) a v rozhodnutí o priestupku. Pochybnosti potom nevzniknú pri úplnej zhode v skutkových okolnostiach uvedených v jednotlivých rozhodnutiach, pričom v jednom konaní je obvinený uznaný vinným z trestného činu a v druhom z priestupku, pričom

formálne znaky skutkových podstát týchto protiprávnych konaní sú zhodné a vzájomne sa odlišujú iba v materiálnej stránke.

V zmysle ustanovenia § 158 Tr. zák. sa tohto trestného činu ublíženia na zdraví dopustí ten, kto inému z nebanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie, alebo uloženú mu podľa zákona. Ak sa porovná skutok, pre ktorý bol obžalovaný postihnutý v priestupkovom konaní, resp. v Zázname o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 03.08.2012, kde skutok dokonca popísaný ani nie je, ale je nepochybné, že vodič M. O. bol postihnutý iba pre porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. O cestnej premávke, čo potvrdil aj ppráp. Bc. O. C. na hlavnom pojednávaní, je zrejmé, že sa nejedná o situáciu, pri ktorej by v rámci trestného konania bolo rozhodované o skutku, ktorý by bol právne kvalifikovaný ako trestný čin majúci rovnaké znaky skutkovej podstaty ako predmetný priestupok. Podľa názoru krajského súdu jednoznačne nejde o stav, pri ktorom by sa znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. a znaky skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. zhodovali.

Ani z hľadiska následku konania obžalovaného sa skutok, pre ktorý bol obžalovaný postihnutý v blokovom konaní a tak ako je popísaný v obžalobe, nezhodujú. Zatiaľ čo v popise priestupku, ako to vyplýva zo Záznamu o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 03.08.2012 nie je uvedený žiadny následok, v popise trestného činu je už popísané zranenie poškodenej práve v dôsledku nárazu jej vozidla do vozidla obžalovaného, ktorý jej skrížil smer jazdy. Vedľa tejto zásadnej okolnosti pri úvahách o dôvodnosti aplikácie zásady „ne bis in idem“ v danom prípade nemožno opomenúť ani porovnanie zákonom chránených objektov. Ak sa porovnajú objekty chránené na jednej strane skutkovou podstatou priestupku podľa § 22 ods. 1 zákona o priestupkoch a na strane druhej objekty chránené skutkovou podstatou trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., tak je zjavné, že zatiaľ čo objektom citovaného priestupku je bezpečnosť a plynulosť prevádzky na pozemných komunikáciách, objektom citovaného trestného činu je život a zdravie ľudí. Z uvedeného vyplýva, že podstatné skutkové okolnosti, teda spôsobenie dopravnej nehody a jej následok v podobe ujmy na zdraví, neboli v priestupkovom konaní v rámci postihu obžalovaného vybavené.

Krajský súd v rámci svojho rozhodnutia poukazuje na obdobný prípad, ktorý riešil ESLP dňa 30.07.1998 vo veci U. vs. Švajčiarsko. Tu sťažovateľka spôsobila dopravnú nehodu, pri ktorej zranila jedného z jej účastníkov a bola pokutovaná čiastkou 200 CHF za nezvládnutie kontroly vozidla v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti podmienkam premávky podľa zákona o cestnej premávke. Neskôr o dva roky bola odsúdená k pokute 2.000 CHF za trestný čin ublíženia na zdraví z nebanlivosti podľa Trestného zákona. Okresný súd túto pokutu neskôr znížil na 1.500 CHF a zároveň zrušil prvú pokutu 200 CHF a pretože už bola zaplatená, odpočítal ju od sumy druhej pokuty. Neuznal argument sťažovateľky, podľa ktorej bol v konaní podľa Trestného zákona porušený princíp „ne bis in idem“. Európsky súd, ktorému bola sťažnosť obvinenej predložená poznamenal, že v danej veci išlo o typický prípad ideálneho súbehu porušenia zákona, ktorý je charakterizovaný okolnosťou, že jeden trestný čin sa delí na dve odlišné porušenia zákona, v tomto prípade na nezvládnutie vedenia vozidla a ublíženia na zdraví z nebanlivosti. V takýchto prípadoch je ľahší trest spravidla absorbovaný ťažším. Podľa jeho názoru, na sťažovateľkinej situácii nebolo nič, čo by odporovalo čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru, pretože tento zakazuje dvojaké odsúdenie za to isté porušenie zákona, zatiaľ čo pri ideálnom súbehu porušenia zákona jeden trestný čin tak predstavuje dve odlišné porušenia.

Krajský súd je presvedčený, že aj v prípade obžalovaného M. O. ide o takýto ideálny súbeh priestupku a trestného činu. Pokiaľ teda bola obžalovanému M. O. za spôsobenie dopravnej nehody uložená bloková pokuta na mieste vo výške 50 € v súvislosti s porušením § 4 ods. 1 písm. c) zákona O cestnej premávke, jednoznačne nebola týmto vyriešená jeho zodpovednosť za spôsobenie ľahkej ujmy na zdraví poškodenej Q. R.. V porušení dôležitej povinnosti ide o zákonný znak trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., teda nie o následok. Tento zákonný znak musí byť naplnený, aby páchatel mohol byť postihnutý za následok- spôsobenie ľahkej ujmy na zdraví. A že tento zákonný znak naplnený nepochybné bol nasvedčuje práve postih obžalovaného v blokovom priestupkovom konaní. Už samotné znenie skutkovej podstaty tohto trestného činu - kto inému z nebanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť....potrestá sa....napovedá, že postih smeruje za ublíženie na zdraví a tento bude prichádzať do úvahy iba v prípade naplnenia zákonného znaku spočívajúceho v porušení dôležitej povinnosti.

Z uvedených dôvodov nepovažoval preto odvolací súd odvolanie obžalovaného za dôvodné a keďže nezistil žiadne pochybenie súdu prvého stupňa ani v postupe pri ukladaní trestu a vo výroku o náhrade škody, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.